

"Duindigt de Renbaan..."

Inleiding:

Dit verhaal sluit naadloos aan bij mijn Paardenverhaal maar heeft voor mijn gevoel weer een hele andere dimensie maar ook tijdvak waardoor ik er een apart hoofdstuk van heb gemaakt. Na mijn financiële debacle en de puinhoop die ik zo langzamerhand van mijn leven aan het maken was, moest er toch ook gewerkt worden. In de Reclamewereld had ik het totaal verknald en zag men mij gniffelend naar de kl#ten gaan en ook in de paardenwereld was ik nu letterlijk ridder te voet. Talloze flutopdrachten en ook een paar interimmanagements waar onder Bladmanager bij Pent House heb ik aangenomen in de hoop op een comeback in een wereldje waar ik weer enig succes zou kunnen hebben. Dat ik het nu net met mijn vage talenten in de reclame verknald had, was toch wel te zuur voor woorden. Die eventuele talenten heb ik waarschijnlijk in verdunde vorm van mijn biologische grootvader geërfd die in deze tijd waarschijnlijk naast een groot graficus een groot reclame man zou zijn geweest. Hij had er de neus voor. (Carel Adolf Lion Cachet) Maar ook door mijn alcoholprobleem bleef ik het paard achter de wagen spannen en zag de wereld niet in het juiste perspectief met alle gevolgen van dien. Het ironische van dit verhaal is ook dat ik als hobby voor Bartender speelde in 4 en 5 sterren hotels in Den Haag en Scheveningen met succes en zonder enig probleem naast mijn werk bij gerenommeerde Reclamebureaus en in mijn periode als zelfstandig ondernemer in de Reclame.

Duindigt...

Het begint weer in mijn jeugd op de fiets met de hond op zoek naar avontuur kom ik op een gegeven moment aan de poort van Duindigt waar ik ook meteen werd weggeschopt want ik had daar niets te zoeken. Verboden gebied, dus moest ik weten wat daar gebeurde. En dat was veel vooral op de zondagen zag het er zwart van de mensen en zag je de renpaarden over het gras en de dravers met de sulkes over de verharde baan voorbij schieten. Ademloos hing ik over het muurtje en zag en hoorde ik dit spektakel aan van dampende paarden, juichende mensen en de muziek die bij aanvang van elke race door de luidsprekers schalde.

Toen ik het thuis vertelde werd mij direct verboden om daar nog een keer naartoe te gaan. Daar gebeurde verboden dingen, daar regeerde de onderwereld en al die mooie meisjes waren ook gevaarlijk. En er werd gegokt hetgeen een gruwel was voor god en de nette mensen. Waar nu uitgerekend mijn moeder die bezwaren vandaan haalde was voor mij een raadsel en ik heb nog heel wat keren op het muurtje gehangen totdat ik ook daar werd weggeschopt door een boosaardige bewaker.

Ik ga vast nog wel eens een verhaaltje schrijven over de vele baantjes die ik in mijn

leven na de reclame en Duindigt heb gehad. Ik heb er ook wel het een en ander mogen meemaken maar ik sprong een gat in de lucht toen ik na een moeilijke periode een advertentie ontwaarde met de tekst:

Directeur gezocht voor de Renbaan Duindigt

Eindelijk weer een echte kans om iets aan te pakken waar ik met hart en ziel aan zou kunnen werken. Ik wilde toen al niet weten dat de sport in zwaar weer verkeerde, een slecht imago had en dat Duindigt op een buitengewoon amateuristische manier door een bestuur werd geleid bestaande uit collaborateurs, grind boeren en bunkerbouwers uit de tweede wereldoorlog. Daarbij was de dagelijkse leiding in handen van een bange en karakterloze zijden sok en aards lafaard die het zwaar achter zijn ellebogen had en als de dood was voor het ruige paardenvolk. Hij durfde zelfs het stallen terrein niet op en wist van geen kanten wat daar allemaal gebeurde. Ook de voorzitter van de club was weliswaar een baron maar de grootste ongemanierde adellijke hufter die een mens kan voorstellen. Ook der Prinz, u kent hem nog wel, kwam eens per jaar de Gouden Zweep uitreiken, een trofee voor een dravers evenement. Het bestuur liep dan letterlijk tegen hem aan te rijden om maar in een goed blaadje te komen en der Prinz liet zich de vette worst, bitterballen en lauwe Sherry welgevallen. (Als het maar gratis was...) Maar op een gegeven moment werd het zelfs voor der Prinz te onguur en mocht hij niet meer komen van de AIVD of misschien van Julia zelf. Het toeval wilde dat ik de Perschef al kende. Die kwam namelijk altijd op zondagavond nog laat in de bar in Scheveningen waar ik voor bartender speelde voor zijn laatste Whisky en een biefstukje met brood waarna ik hem regelmatig naar huis bracht om dat de goede man niet meer op zijn hoeven kon staan. In die tijd heb ik zelfs nog eens een vette drukwerk opdracht van hem gekregen omdat ik hem had verteld van mijn echte werk : De Reclame. Maar nu ik directeur was geworden wilde hij mij niet meer kennen. Alhoewel ik heel wat sappige inside info van heb gekregen in de kleine bar uurtjes als hij in een vrolijke bui verkeerde, ben ik altijd discreet gebleven zoals het ook hoort. Ik heb het voltallige bestuur een keer in de bar gehad. Ze hebben zich gezellig vol laten lopen maar toen de rekening betaald moest worden vershoten ze van kleur. De parasieten waren niet veel gewend en moesten gewoon betalen. Zou dat nog een rol hebben gespeeld aan het einde van mijn Duindigt avontuur ? Of zou het Pent House zijn geweest ? De Baron en zijn kornuiten hadden niet de ballen om het mij te vertellen.

Maar ik loop vooruit op de zaken en moet eerst nog een zware sollicitatie strijd aangaan die drie maanden heeft geduurd. In die tijd heb ik een draaiboek geschreven voor de aanpak zoals ik die zag en werd uitgebreid aan de tand gevoeld door een psychologisch bureau dat uiteindelijk het groene licht gaf voor mijn aanstelling. Degene die mij ook eindeloos heeft ondervraagd was een jonger lid van het bestuur en de broer van het meisje waarmee ik toen omging. Achteraf gezien heeft dit alleen maar tegen mij gewerkt in een sfeer van roddel en achterklap waarmee de renbaan en de sport was doordrenkt. Het begon leuk met veel aandacht van de pers en lovende berichten over een nieuwe directeur die grote plannen had om het slechte imago van de renbaan te herstellen en de sport in de vaart der

volkeren te stuwen. Hoe lovender de pers was hoe zuurder het bestuur werd die al waren begonnen met opmerkingen over of ik de zaak aan het overnemen was. Ondertussen werd de deur van mijn kantoortje platgelopen door trainers en eigenaren die eindelijk hun ei kwijt konden en bij mij tenminste een luisterend oor vonden. Dat er wat gedaan moest worden was evident en na mijn eerste inspectie van het stallen terrein werd het zonneklaar wat een aftandse gore bende het eigenlijk was.

Toen werd ook snel duidelijk dat niet iedereen blij met mij was. Verscholen in de diverse bouwvallige keten en stallen heb ik toen een compleet gokhol opgerold en uit laten mesten met containers voor de deur en karrenvrachten troep af laten voeren. Het eerste wat lager werd, was de elektriciteitsrekening omdat alle illegaal aangesloten apparatuur nu in de container lag. Ook de draver trainer die ik betrapte op ernstige mishandeling van zijn paard heb ik toegesproken en een manier die men niet gewend was en ik moest vanaf die dag op mijn hoede zijn want een mes in mijn rug hoorde tot de mogelijkheden. Ik heb de man nog een keer op kantoor gehad die mij toen briesend aanviel. Ik heb de vieze gluiperige stinkende reptielen rat zonder pardon onderuit gehaald waarna hij in zijn broek schijtend om genade vroeg. Die heeft hij niet van mij gekregen en na een bezoek van de dierenbescherming en mijn aangifte is de man zijn trainings licentie kwijtgeraakt. Mensen die op die manier dieren mishandelen moet je goed in de gaten houden en bij de elite weten ze wel waarom en worden dit soort satans knechten meestal beschermd. Bij het bestuur begon men zich wanhopig af te vragen wat ik in hemelsnaam allemaal aan het doen was en of het niet een beetje minder kon. Moest ik dan blind blijven voor dierenmishandeling ! Ik dacht van niet en ook een onguere handelaar in alle mogelijk soorten doping materiaal heb ik de toegang tot Duindigt ontzegt.

Het was ook vreemd dat bepaalde veiligheidshekken altijd open moesten blijven omdat een (eventueel) gedrogeerd paard er dwars doorheen zou lopen en als gehakt aan de andere kant zou belanden. Volgens inside info althans. Ook heb ik via een bestuurslid die directeur was bij AKZO verf geregeld om tenminste de stallen een cosmetische oppepper te laten geven en na ook het hoogst nodige timmerwerk zag de boel er weer een beetje fatsoenlijk uit. De mannen hebben het werk zelf gedaan en het liep storm om de gratis verf op te halen. De betrokkenheid was er maar ook dat vond het bestuur gevaarlijk en gezagsondermijnd en waar ik de brutaliteit vandaan haalde een bestuurslid op deze wijze aan te spreken. Mijn broek zakte volledig af na deze en zoveelste infantile vermaning. Natuurlijk was de boel niet gered met een likje verf en zou het hele complex vanaf de grond opnieuw opgebouwd moeten worden. Maar daar is het nooit van gekomen.

De idioten leefden in een achterlijk feodale tijdgeest die geen enkele ruimte bood voor enig initiatief voor wat dan ook. Voor materiaal spijkers of andere zaken moest je een schriftelijk verzoek indienen en dan maar afwachten of je de meest nodige spullen kreeg. Ook het zogenaamde middenterrein zag er uit als een soort permanente mestvaalt en werkelijk te gek voor woorden. Ik ben toen de eerste gesprekken aangegaan met een lid van de toen in oprichting zijnde Wassenaarse Polo Club om van het terrein een Poloveld te maken. Ook dat viel in verkeerde

aarde. Maar uiteindelijk is er een volwaardige sport faciliteit ontstaan met naast een stallencomplex, strakke Polovelden die tot op de dag van vandaag in gebruik zijn. Niet dat de Polo Boys mij daar ooit voor bedankt hebben maar dat maakt niets uit.

Maar dan gaat het stormen en komt een volbloed eigenaar naar mij toe en zegt dat zijn stal wegwaait. Nu moest je natuurlijk ook niet te goedgegelovig zijn want voor het zelfde geld word je zwaar in de maling genomen. Maar de man had gelijk ! Het bovenlicht was al losgewaaid en lag midden op de renbaan. De binnenmuurtjes van de boxen waren angstig wankel met paarden die door het lawaai van de storm uiterst onrustig waren en de boel dreigen om te duwen. Nu had die bewuste eigenaar zelf wel een beetje geholpen om die muurtjes te ontzetten de man kennende en slapen doen we s nachts.

De situatie is echter levensgevaarlijk en ik heb meteen de huisaannemer de boel provisorisch laten repareren. Zonder het indienen van verzoekschriften etc. natuurlijk. De ellende en de financiële nasleep zou niet te overzien zijn geweest als de boel zou zijn geëscaleerd. Maar ook daar had het incompetente en bijna misdadige bestuur geen oren naar. Het leek wel of het bestuur zich alleen thuis voelde op een complex met de uitstraling van een zigeunerkamp in oorlogstijd waar op de zondagen de stank van ranzig frituurvet de overhand had en een volk rond liep rechtstreeks uit het spinhuis. Na de oorlog was het ook een gedooggebied voor de onderwereld. Justitie wist dan tenminste waar ze zaten. Een frauduleuze slagersfamilie was er dan ook steevast de eregast op de sociëteit en een fabrikant in (paarden) kroketten, gehaktballen, frikandellen etc. deed er goede zaken. De grondstoffen kwamen tenslotte rechtstreeks van de baan. Maar ja in Royco Kippensoep zat ook paardenvlees. So what the fuck der Prinz at ze ook !

Dat ik met tenminste één gevaarlijke idioot te maken heb wordt duidelijk als ik met de voorzitter mag meerijden naar een landelijke vergadering van de Draf en Rensport. Het was noodweer die avond en de Baron vond het leuk om zonder zijn ruitenswager aan te zetten met een noodgang over de weg te razen in de hoop dat het mij dun door de broek zou lopen. Dat is niet gebeurd maar dat deze inteelt Baron zo gek was als een deur, werd mij wel angstig duidelijk. Toen ik hoorde dat hij ook zijn afgedankte jachthonden zelf af knalde wist ik het zeker !

Omdat ik een goede en gezonde werkverhouding had met de mannen uit het veld kreeg ik nog wel eens wat te horen. Zo waren er nog niet zo lang geleden een paar ernstige ongelukken en bijna ongelukken gebeurd. Toen een vrouwelijke pikeur met haar paard aan het trainen was heeft iemand voor de grap de besproeiingsinstallatie aangezet met het gevolg dat de draver op hol sloeg. De arme vrouw moest met zware verwondingen uit de sloot worden gevist en naar het ziekenhuis worden afgevoerd. Naar de dader heeft men nooit gezocht !

De renpaarden starten meestal vanuit een startbox. Het is dan de bedoeling dat de boxen na het startsignaal allemaal tegelijk open gaan. Men kan zich voorstellen wat er gebeurde toen dat een keer anders ging. De paarden die er bij de storing niet uit konden hebben een bijna ravage aangericht die doden tot gevolg had kunnen hebben. Je zit als Jockey dan op dynamiet en vul de rest zelf maar in. Maar een paard op zijn rug en gewonde Jockey dat zou gedurende mijn wacht niet gebeuren.

Dus ik kondigde een inspectie aan die nog voor de opening van het nieuwe seizoen

uitgevoerd moest worden. Toen het bestuur niet reageerde heb ik contact gezocht met de fabrikant van de startboxen in Engeland en zou een monteur overgevlogen worden. Nu was het wel zo dat het al links en rechts stiekem begon te gonzen over of ik mijn vaste aanstelling wel zou krijgen. Zo trof ik mijn zogenaamde secretaresse regelmatig aan in gesprek met de Baron of iemand van het bestuur en verslag uitbrengend van mijn activiteiten. Nu zal ik het arme mens hier sparen want met iemand met het verstand van een kip zonder kop en volkomen geprogrammeerd kan je nu eenmaal niet veel loyaliteit verwachten. Ik hoor haar stem nog over de baan schallen via de luidsprekers mijn naam roepend met de mededeling wie er nu weer aan de telefoon hing. Het tijdperk van de mobiele telefoon was nog niet massaal aangebroken. Die was alleen nog maar beschikbaar voor de onderwereld en makelaars die elkaar de gouden tips door speelden. Die onderwereld was trouwens ook zwaar teleurgesteld in mij want ik had mij al snel bekend gemaakt als iemand die niet gokt en voor die kant van de sport geen interesse had. Dus geen gouden tips. Daarbij kon je op de renbaan niemand uit de sport normaal een hand geven want het zieke roddelcircuit verdacht je dan meteen van allerlei duistere praktijken.

Op de dag dat mijn inspecteur uit Engeland aankomt en ik met hem over de baan loop op weg naar de startboxen hoor ik opnieuw de stem van de secretaresse over de baan galmen. Telefoon ! Het was de Baron die mij mededeelde dat ik was ontslagen en voor de rest geen nieuws.

De hufter wist ook niet wat ik met mijn man uit Engeland moest doen en dat mocht ik zelf uitzoeken.

Dat heb ik dan maar gedaan en zonder meer de startboxen laten inspecteren. De man kwam tot de onthutsende conclusie dat het geheel uit twee totaal verschillende systemen bestond. Zijn letterlijke woorden waren: Quote : This is an not compatible combination and extremely dangerous. We will advise you to take the whole crab to the scrap yard. End of story !

Toen ik hem vervolgens mededeelde dat ik was ontslagen brak zijn Wooden Shoe helemaal !

Op de kosten van de Baron hebben we die avond een stevige borrel gedronken en uitgebreid gedineerd in de Scorer in Den Haag. De volgende dag heb ik hem naar Schiphol gebracht gevolgd door het hele bestuur dat eindelijk wakker was geworden en wanhopig wilde proberen hun zielige smoelen te redden door hem hun excuses aan te bieden. De man heeft het zootje sneue figuren geen blik waardig gegund en hartelijk afscheid van mij genomen waarna hij is vertrokken. Via de Company van mijn Engelse vriend heb ik nog een bedankbrief ontvangen waarin men mij prees voor mijn correct handelen in de bizarre situatie.

De Baron en zijn ongure kornuiten hebben nog jarenlang voor Joker gestaan als te pas en te onpas de diverse anekdotes de ronde deden. Want anekdotes en verhalen hebben op Duindigt een extreem lang leven. De rest is geschiedenis !

Jaren later kom ik in de stad in de buurt van de Koninklijke stallen een eenzame

ruiter tegen op een groot zwart Fries paard. Op zich een prachtig dier maar het mannetje dat er op was ronduit koddig. Het bleek een werkloze jocky van Duindigt te zijn die in mijn tijd de meeste babbels had. Om dat Bea ooit haar paard bij hem stalde mocht hij nu de Koninklijke paarden uitlaten en de stallen schoonmaken. Het was geen gezicht dat kleine schriele mannetje in dat apenpakkie op dat grote paard. Maar wel moedig !

Nawoord :

Inmiddels dreigt het doek voor de zoveelste keer voor Duindigt te vallen. Zelfs de subsidieverleners van de overheid zien dat de situatie zelfs voor hen onhoudbaar wordt als zich geen nieuwe koper aandient. De overheid heeft al lang genoeg met gemeenschapsgeld het zootje incompetente klaplopers de broek opgehouden. Wegwezen en verkopen aan iemand die wel verstand heeft van paarden en de sport...

Misschien iets voor de nieuwe Amerikaanse Ambassade / CIA Hoofdkwartier de nieuwe burenen. Daar zou de Kosher Nostra van Trump een mooi bordeel kunnen bouwen en cowboytje kunnen spelen met de Argentijnse Oranje kliek en de Club van Rutte 111. Of de Russen natuurlijk !

Of misschien moeten de mensen de paarden maar met rust laten want er bestaat een gezegde: Als een mens een paard aanraakt, is het einde van het dier nabij. En dat geldt helaas niet alleen voor paarden !